

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. P., nar. X**
státní příslušnost Ukrajina

zastoupen: **JUDr. Petrem Novotným**, advokátem,
se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2022 č. j.: CPR-29911-3/ČJ-2022-930310-V234

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo k odvolání žalobkyně zčásti změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 2. 8. 2022, č.j. KRPA-177247-13/ČJ-2022-000022-UA o správním vyhoštění žalobkyně podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 let tak, že výrok ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky“ se nahrazuje výrokem ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze účastníci řízení umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ s tím, že ve zbylé části bylo rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobkyně ve své žalobě předně správním orgánům vytkla, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu ust. § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Konkrétně pak žalobkyně namítala, že v době pobytové kontroly nepobývala na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Zdůraznila, že se na území České republiky nacházela zcela legálně jako držitelka platného biometrického pasu Ukrajiny s tím, že nebylo prokázáno, že by skutečně překročila dobu 90 dnů nepřetržitého pobytu na území schengenského prostoru. Nebylo rovněž prokázáno, že by žalobkyně pobývala na území schengenského prostoru nepřetržitě ode dne 15. 2. 2022 a není ani pravdou to, že by pobývala na území České republiky neoprávněně ode dne 10. 4. 2022 do 27. 5. 2022.
4. Žalobkyně rovněž uvedla, že v době pobytové kontroly se na území České republiky nacházela z důvodu vypuknutí války na Ukrajině dne 24. 2. 2022, kdy nemohl objektivně s ohledem na probíhající válku vycestovat z území schengenského prostoru.
5. Uložené správní vyhoštění je tak podle žalobkyně nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, když s ohledem na její situaci bylo na místě překvalifikovat vedené řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území podle ust. § 50a zákona.
6. Kromě toho ještě žalobkyně v obecné rovině namítla porušení ust. §3, §50 odst. 2, §2 odst. 1,3 a 4 správního řádu ze strany správních orgánů.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě vzhledem k totožné argumentaci žalobkyně uplatněné v odvolacím řízení správním odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu žádné pochybení. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
9. Žalobkyně byla dne 27. 5. 2022 kontrolována Policií České republiky. Ke kontrole předložila biometrický cestovní pas č. X vydaný Ukrajinou bez vyznačeného víza či jiného povolení opravňujícího ji k pobytu na území České republiky opatřený vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 5. 11. 2021, výstupním přechodovým razítkem ze schengenského prostoru ze dne 16. 12. 2021 a dále již jen vstupním přechodovým razítkem do schengenského prostoru ze dne 19. 2. 2022, z čehož vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobkyně na území České republiky.
10. Dne 27. května 2022 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka řízení uvedla, že přicestovala do schengenského prostoru naposledy dne 19. 2. 2022 za účelem práce s tím, že ode dne 19. 2. 2022 do 27. 5. 2022 pobývá na území České republiky nepřetržitě. Předtím pobývala v schengenském prostoru ode dne 5. 11. 2021 do 16. 12. 2021. Nemá žádné povolení k pobytu, jen biometrický cestovní doklad. Svého protiprávního jednání si je vědoma. Na území České republiky pracovala jako uklízečka, aby živila svoje děti, o které se stará její matka na Ukrajině, když s manželem není v žádném kontaktu. Bydlí v X, ul. X, v pronajatém pokoji u kamarádky. Na Ukrajině má rodiče a děti. Je zdravá. K vazbám na území České republiky uvedla, že zde nemá žádnou blízkou osobu či rodinného příslušníka. Nemá zde ani žádné závazky ani pohledávky. K možnostem návratu na Ukrajinu se žalobkyně vyjádřila tak, že se má kam vrátit, ale je tam válka. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně.
11. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2022, č.j. MV-93965-1/OAM-2022, se podává, že vycestování státních příslušníků Ukrajiny na Ukrajinu není možné.
12. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobkyni seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobkyně, proti kterému se žalobkyně řádně a včas odvolala k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím rozhodl o odvolání žalobkyně tak, že rozhodnutí nalézacího správního orgánu zčásti změnil tak, jak je uvedeno v bodu 1, a ve zbytku je potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).

Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobkyně vyjádřila svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.

14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
16. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
17. Podle ust. § 120a odst. 1 písm. b) zákona *je police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*
18. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*
19. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí..*
20. Podle čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod *nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
21. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobkyně skutečně ke dni pobytové kontroly provedené dne 27. 5. 2022 a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobývala na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším od 14. 4. 2022. To se podává z lustrace v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobkyně a v něm uvedených údajů, a zejména z výpovědi samotné žalobkyně před nalézacím správním orgánem v procesním postavení účastníka řízení. Zejména pak z údajů sdělených samotnou žalobkyní a z otisků výstupních a vstupních razítek vyznačených v cestovním pase žalobkyně lze spolehlivě zjistit, že žalobkyně vstoupila na území schengenského prostoru naposledy dne 19. 2. 2022 přes slovenský hraniční přechod Vyšné Nemecké a od té doby mimo území členských států nevystoupila s tím, že ještě předtím pobývala na území schengenského prostoru ještě od 5. 11. 2021 do 16. 12. 2021. Nemůže proto obstat

tvrzení žalobkyně, že ke dni pobytové kontroly, tj. ke dni 27. 5. 2022, ještě nebyla překročena doba 90-ti dní oprávněného pobytu na území schengenského prostoru na základě biometrického cestovního pasu. Správní orgány tak žalobkyni beze zbytku prokázaly neoprávněný pobyt na území České republiky přinejmenším ode dne 14. 4. 2022 (tj. ode dne následujícího po skončení doby 90 dnů oprávněného pobytu na základě biometrického cestovního dokladu) do 27. 5. 2022. V tom ohledu je třeba jen mírně korigovat skutkového závěry správních orgánů odvíjející se zjevně od nesprávného čtení data na otisku posledního vstupního razítka do schengenského prostoru zřejmě v důsledku hůře čitelné číslice 9 zaměněné za číslici 5 v kopii cestovního pasu žalobkyně. Toto pochybení správních orgánů, v jehož důsledku je žalobkyni prokázána délka jejího neoprávněného pobytu na území České republiky ve skutečnosti kratší o 4 dny, tj. 44 dní oproti správními orgány uvedeným 48 dnům, ovšem nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jde o nepodstatný rozdíl bez zásadního vlivu na právní kvalifikaci jednání žalobkyně a délku stanovené doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

22. Pokud jde o námitku žalobkyně v tom směru, že správní řízení před nalézacím správním orgánem proběhlo příliš rychle a nebyl proto dán dostatečný časový prostor pro posouzení všech aspektů správního řízení, nelze než konstatovat, že v daném případě se doba trvání správního řízení nijak nevymyká recentní aplikační praxi správního orgánu prvního stupně, když skutkový stav věci byl dostatečně zjištěn a sama žalobkyně navíc prakticky spolupracovala a neuváděla ani nenavrhovala nic, co by vyžadovalo další časový prostor pro vydání rozhodnutí. Je třeba také souhlasit s žalovaným v tom, že sám zákonodárce klade důraz na rychlost správního řízení o vyhoštění tím, že stanoví pro vydání rozhodnutí poměrně krátkou lhůtu sedmi dnů od zahájení správního řízení, pročez nelze bez dalšího spatřovat nezákonnost v tom, že nalézací správní orgán rozhodne meritorně ještě v den zahájení správního řízení. Vydání rozhodnutí v průběhu jednoho dne je tak tedy s přihlédnutím k důkazní situaci a ke konstruktivnímu přístupu samotné žalobkyně k řízení před vydáním prvostupňového rozhodnutí zcela v souladu s požadavky zákonodárce na rychlost správního řízení, což nalézacímu správnímu orgánu slouží spíše ke cti než, že by taková námitka příliš rychlého řízení měla být bez konkrétnějších tvrzení shledána důvodnou.
23. Co se týče námítky žalobkyně spočívající v poukazu na probíhající válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, byla tato všeobecně známá skutečnost správními orgány adekvátně zohledněna tím, že nebyla dosud žalobkyni stanovena lhůta k vycestování, když správní orgány současně dospěly k tomu, že se na žalobkyni vztahují důvody znemožňující její vycestování podle ust. § 179 zákona.
24. Tam, kde žalobkyně dále jen obecně vytýkala porušení § 2 odst. 1, 3, 4 § 3, § 50 odst. 2 správního řádu, k těmto výtkám neuvedla žádné konkrétní pochybení, kterého se měl žalovaný dopustit v jejím případě. Soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení.
25. Soud má dále za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně se všemi odvolacími námitkami žalobkyně. Nalézací správní orgán se také správně a dostatečně zabýval i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spoj. s ust. § 174a zákona. Žalobkyně přitom neuvedla nic konkrétního k tomu, jakým způsobem by mělo být správním vyhoštěním zasaženo nepřiměřeně do jejího soukromého a rodinného

života. Sama navíc uvedla do protokolu o výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení, že má nejbližší rodinu na Ukrajině a že na území České republiky se nenachází žádná jí blízká osoba ani nemá v České republice žádné vazby. Proto se soud musí ztotožnit se závěrem správních orgánů, že správní vyhoštění žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, pročez není na místě vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky ve smyslu ust. § 50a zákona.

26. V případě žalobkyně tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
27. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.). K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobkyni v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání dvou let uložena ještě v dolní polovině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. Správní orgán prvního stupně potom na straně 6 prvostupňového rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, kdy soud pro stručnost na toto odůvodnění, se kterým se ztotožňuje, plně odkazuje s tím, že soudem zjištěná odchylka v počtu dnů neoprávněného pobytu žalobkyně nemá svým rozsahem podstatný dopad na zákonnost napadeného rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobkyní uplatněny, a žalobu proto zamítl
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 21. prosince 2022

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v. r.

samosoudce